

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jana Podaného a Mgr. Jany Kajzrové ve věci

žalobkyně: **JUDr. Jiřina Lužová**, IČO 44686650
sídlem Dušní 22, 110 00 Praha 1
insolvenční správce **dlužníka WPB Capital, spořitelní družstvo**
v likvidaci, IČO 25780450
sídlem Kamenná 835/13, 639 00 Brno - Štýřice
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **V. P.**, dříve **V. F.**, narozený **[redacted]**
bytem **[redacted]**
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Sochořem
sídlem Veletržní 10, 170 00 Praha 7

o zaplacení částky 85 951,37 Kč

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ č.j. 35 C 195/2024-115 ze dne 5.5.2025

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 9 980 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ č.j. 35 C 195/2024-115 ze dne 5.5.2025 (dále jen „rozsudek soudu prvního stupně“) bylo rozhodnuto, že žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni částku 85 951,37 Kč, se zamítá (výrok I.). Dále soud prvního stupně rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení v částce 14 670 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného (výrok II.).
2. Soud prvního stupně vycházel ze zjištění, že předmětem řízení je částka 85 951,37 Kč představující kapitalizovaný smluvní úrok z prodlení ve výši 35 % ročně ze zcela či částečně nezaplacených splátek úvěru sjednaného dne 24.10.2012. Jde o měsíční splátky za období květen 2014 až duben 2015, a to za období běhu úroku z prodlení od 1.6.2014 do 31.5.2015, jak postupně nastávala splatnost jednotlivých splátek (první byla splatná do 31.5.2014, poslední do 30.4.2015).
3. Soud prvního stupně z předložených listinných důkazů zjistil, že dne 24.10.2012 uzavřela původní žalobkyně (nyní insolvenční dlužník, za kterého jedná insolvenční správce – dále též jen jako „žalobkyně“) se žalovaným smlouvu o úvěru v celkové výši 4 800 000 Kč. Úvěr byl zajištěn zástavním právem. Dne 20.12.2012 sepsala žalobkyně se žalovaným notářský zápis se svolením k vykonatelnosti. Úrok z prodlení nebyl předmětem uvedeného zápisu. Dále bylo zjištěno, že žalovaný úvěr uzavřel jako spotřebitel. Součástí smlouvy bylo i prohlášení žalovaného o prodloužení promlčecí doby na 10 let.
4. Právně pak soud prvního stupně uzavřel, že závazkové vztahy účastníků se řídí ještě obchodním zákoníkem č. 513/1991 Sb. Žalovaný splátky úvěru nehradil řádně a včas, v důsledku čehož původní věřitel „odstoupil od smlouvy a vyzval žalovaného k úhradě celé dlužné částky.“ Žalobkyně podanou žalobou požadovala uhrazení úroků z prodlení za opožděně uhrazené splátky, a to za květen 2014–duben 2015. Poslední z žalovaných splátek tak byla splatná „dne 30. 4. 2015.“ U právní úpravy účinné do 31.12.2013 podle soudu prvního stupně platilo, že povinnost dlužníka platit úroky z prodlení nevzniká samostatně (nově) za každý den trvání prodlení, nýbrž jednorázově v den, kterým se dlužník ocitl v prodlení se splněním tohoto závazku. Tímto dnem počíná u dotčeného práva běžet promlčecí lhůta a jejím uplynutím se právo na úrok z prodlení promlčí jako celek (k tomu odkázal na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu). Pokud žalobkyně uplatňovala úroky z prodlení za platby splatné „do 30.4.2015,“ dostal se žalovaný do prodlení podle soudu prvního stupně „dne 1.5.2015.“ Od tohoto data se počítá promlčecí lhůta u poslední splátky. Lhůta daná ustanovením § 397 obch. zák. marně uplynula nejpozději dnem 1. 5. 2019 a ke dni podání žaloby tak byl celý dluh již promlčený. Pokud jde o ujednání o délce promlčecí doby, uzavřel soud prvního stupně, že je zcela zjevně v neprospěch spotřebitele, přičemž tomuto ujednání neodpovídá žádné konkrétní ujednání v neprospěch protistrany. Příslušný čl. VIII bod 6 smlouvy tak vytváří zjevnou nerovnováhu v povinnostech stran v neprospěch spotřebitele a je tak dle § 262 odst. 4 obch. zák. a § 56 odst. 1 obč. zák. absolutně neplatný a nebylo možné k tomuto ujednání přihlídnout. Nákladový výrok soud prvního stupně odůvodnil úspěchem žalovaného ve věci samé, náklady podrobně vyčíslil.
5. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala včasné odvolání pouze žalobkyně, a to v celém rozsahu. Připomíná, že soud prvního stupně nesprávně uzavřel, že žalovaný vystupoval ve smluvním vztahu jako spotřebitel, proto považoval ujednání o prodloužení promlčecí doby na deset let za absolutně neplatné z důvodu jeho údajné nevyváženosti v neprospěch spotřebitele, a dále dovodil, že na daný vztah dopadají ustanovení na ochranu spotřebitele, včetně kratší, čtyřleté promlčecí doby. Žalobkyně tvrdí, že na žalovaného nelze v posuzovaném právním vztahu nahlížet jako na spotřebitele. Zdůrazňuje, že Smlouva o úvěru ze dne 24. října 2012 byla uzavřena na částku 4 800 000 Kč a v době jejího uzavření se na spotřebitelské úvěry vztahoval zákon č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 31. prosince 2016. Tento zákon

však výslovně vylučoval svou působnost na úvěry s celkovou výší vyšší než 1 880 000 Kč; z toho žalobkyně dovozuje, že poskytnutý úvěr nemohl být spotřebitelským úvěrem ve smyslu uvedeného předpisu, a tudíž ani spotřebitelskou smlouvou ve smyslu tehdy účinného občanského zákoníku. Za této situace podle ní nelze žalovaného považovat za spotřebitele a není důvod aplikovat speciální ochranná ustanovení spotřebitelského práva. Žalobkyně dále argumentuje samotným účelem úvěru a ekonomickým zázemím žalovaného. Podle Smlouvy o úvěru byl účelem poskytnutých prostředků investiční nákup nemovitosti, což samo o sobě podle ní nasvědčuje podnikatelskému, resp. investičnímu charakteru transakce, nikoli spotřebitelské povaze vztahu. Z žádosti o poskytnutí úvěru ze dne 5. září 2012 navíc vyplývá, že úvěr měl být splácen z příjmů z Ruska, konkrétně z příjmů z podnikání žalovaného prostřednictvím společnosti O [redacted] s.r.o., přičemž jako důkaz žalobkyně označuje úplný výpis z obchodního rejstříku této společnosti a samotnou žádost o úvěr. Z těchto skutečností dovozuje, že úvěr byl poskytnut v souvislosti s podnikáním žalovaného a měl být splácen z jeho podnikatelských příjmů, což je v rozporu se závěrem soudu prvního stupně o postavení žalovaného jako spotřebitele. Na uvedený výklad žalobkyně navazuje právním hodnocením ujednání o promlčecí době. Odkazuje na čl. VIII odst. 6 Smlouvy o úvěru, podle něhož se žalovaný jako dlužník výslovně písemně zavázal ve smyslu § 401 obchodního zákoníku prodloužit délku promlčecí doby práv věřitele z této smlouvy na deset let od okamžiku, kdy promlčecí doba počala či má počít běžet. Podle žalobkyně proto nelze toto ujednání považovat za neplatné, a naopak je nutno je respektovat jako platný projev autonomie vůle smluvních stran v obchodněprávním vztahu. Proto nárok podle žalobkyně promlčen není. Navrhla tedy změnu rozsudku soudu prvního stupně a vyhovění žalobě.

6. Žalovaný navrhl naopak potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného. Má za to, že soud prvního stupně rozhodnou okolnost správně vypořádal, nemovitost byla ve skutečnosti kupována za účelem bydlení a je předmětem exekuce.
7. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je podáno včas, oprávněnou osobou a proti rozhodnutí soudu prvního stupně, proti kterému je odvolání přípustné, přezkoumal v rozsahu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o.s.ř.), a shledal odvolání žalobkyně neopodstatněným.
8. Co do skutkových zjištění je třeba uvést, že dílčí závěry soudu prvního stupně o uzavření smlouvy, jejím předmětu, o notářském zápisu i o existenci úkonu zesplatnění (odstoupení) jsou správné. Správná jsou i další zjištění, včetně prohlášení samotného dlužníka ve smlouvě o prodloužení promlčecí doby na 10 let, stejně jako o pozdější změně jeho jména a příjmení. O tom ostatně není žádný spor.
9. Pokud jde o spotřebitelský či podnikatelský charakter smlouvy, což představuje základní odvolací námitku, neuvedl soud prvního stupně ze svých zjištění v rozsudku téměř nic, a dále učinil k otázce splatnosti i zjištění, která provedeným důkazům neodpovídají. Z procesního postupu soudu prvního stupně u jednání se také nepodává, že by otázku ochrany spotřebitele považoval za klíčovou a že by dal žalobkyni prostor argumentovat v neprospěch zamýšlené aplikace právní úpravy na ochranu spotřebitele. To je v soudní praxi považováno za překvapivý postup. V tomto směru lze odkázat na závěry Soudního dvora EU v rozsudku sp. z. C-472/11 Banif Plus Bank nebo na závěry Nejvyššího soudu v rozsudku sp. zn. 29 Cdo 530/2012. Povinnost poučení o jiném právním názoru (odvolacího) soudu opakovaně aproboval v podobné situaci i Ústavní soud (viz nálezy sp. zn. I. ÚS 909/17 a další), není tedy důvod, proč by tyto závěry nebyly aplikovány již na poučení soudem prvního stupně. Za této situace nemohou nastat účinky koncentrace řízení upravené v § 118b o.s.ř. ani v § 119a o.s.ř. (viz § 205a o.s.ř.). Proto odvolací soud klíčové listinné důkazy podle § 213 o.s.ř. zopakoval a skutková zjištění doplnil a pozměnil,

což se sice projeví i v právním posouzení věci, nikoli však v celkovém výsledku sporu, jak bude dále rozvedeno.

10. Předně je třeba zdůraznit, že v článku V. odst. 8 úvěrové smlouvy bylo sjednáno, že v případě prodlení dlužníka s úhradou „kterékoli splátky úvěru“ se „stávají veškeré splátky úvěru splatné (ztráta výhody splátek),“ a to „bez ohledu na to, že splátka úvěru byla dodatečně ze strany dlužníka uhrazena, pokud věřitel neurčí jinak.“ Nebylo tedy ujednáno nic o právu (povinnosti) žalobkyně jako věřitele v průběhu prodlení dlužníka (později) úvěr jednostranným úkonem „zesplatnit“ (ztráty výhody splátek se dovolat, odstoupit apod.). Splatnost měla podle smlouvy nastat okamžitě, bez dalšího. Tomu ostatně odpovídá i text notářského zápisu, který také počítal s přímou vykonatelností „ihned,“ bez dalšího (úkonu), tedy po nezaplacení tam vymezených splátek. Pouze v případě opožděného zaplacení dlužné splátky měla žalobkyně jako věřitel podle smlouvy právo „určit jinak,“ což se nestalo, alespoň o tom žalobkyně nic netvrdila. Dílčí závěr o pozdějším zesplatnění úvěru („odstoupení“, ke dni 31.1.2022) proto není správný. Ze smlouvy, splátkového kalendáře a zápisu je dále třeba připomenout výši splátek 45 880 Kč měsíčně a zejména jejich splatnost vždy do konce každého kalendářního měsíce.
11. Z toho pak jasně vyplývá ztráta výhody splátek a splatnost celého zbytku dluhu bez dalšího již ke dni 31.5.2014 a nikoli až ke dni 30.4.2015, jak uvedl soud prvního stupně, natož později, např. 31.5.2015. Žalovaný se tedy dostal do prodlení již k 1.6.2014. S ohledem na podání žaloby dne 31.5.2024 by tedy při promlčecí době 10 let nemohla být námitka promlčení opodstatněná, proto je pro posouzení věci rozhodující, zda k prodloužení promlčecí doby platně došlo, nebo ne, jak uvedl soud prvního stupně.
12. V tomto směru je třeba vypíchnout, že ve smlouvě je jako účel úvěru uvedeno „koupě-investiční,“ což samo o sobě podnikatelský charakter úvěru nezakládá, investovat lze samozřejmě i v běžném občanském životě. V opačném případě by taková činnost musela tvořit předmět podnikání. V žádosti o úvěr byl ale předmět koupě navíc označen jako „hypotéka“ a „rodinný dům,“ přičemž žalovaný na této adrese ve [REDAKCE] skutečně bydlí, což také žádnému podnikání neodpovídá. Žalovaný v té době neměl podnikatelské (živnostenské ani jiné) oprávnění, alespoň o tom žalobkyně nic netvrdila, a to ani ve vztahu k blíže neurčeným plánovaným „příjmům z Ruska.“ Ve smlouvě i v žádosti o úvěr byl žalovaný také označen datem narození a bydlištěm, nikoli identifikačním číslem a sídlem.
13. Pokud jde o žalobkyni akcentovanou a nově předloženou žádost o úvěr, vyplývá z ní dále jen to, že zdrojem příjmů žalovaného měla být ve skutečnosti v rozsahu 500 000 Kč měsíčně „transportní společnost,“ konkrétně uvedená O [REDAKCE] s.r.o., IČO [REDAKCE], v níž měl mít obchodní podíl, o vlastním podnikání žalovaného alespoň v Rusku ale nebylo uvedeno nic. Nic dalšího žalobkyně k výzvě odvolacího soudu podle § 118a o.s.ř. netvrdila ani nepředložila. Závěr soudu prvního stupně o spotřebitelském charakteru uzavřené smlouvy je tedy správný (viz níže).
14. Podle přechodných ustanovení (viz § 3028 a 3036 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., dále též jen „o.z.“) se věc i po zrušení dřívější právní úpravy řídí stále předchozími právními předpisy účinnými do 31.12.2013. Pokud jde o posouzení mezinárodní příslušnosti a pravomoci českého soudu a použitelnosti českého práva, nebyl mezi stranami žádný spor, soud prvního stupně se k této otázce ostatně také správně, byť stručně, vyjádřil.
15. Z hlediska právního posouzení věci je třeba soudu prvního stupně přisvědčit, že vztah mezi žalobkyní a žalovaným se skutečně řídí uvedenými ustanoveními obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb. ve znění ke dni uzavření smlouvy (dále též jen „obch. zák.“) jako tzv. absolutní obchod podle § 261 odst. 3 písm. d) obch. zák. Podle obchodního zákoníku se řídí i posouzení otázky promlčení, jak také správně uzavřel soud prvního stupně.

16. Žalobkyni lze přisvědčit, že podle výše úvěru se tato věc nachází mimo věcnou působnost tehdy účinného zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, neboť šlo o úvěr přesahující 1 880 000 Kč. To však neznamená, že nejde o úvěr „spotřebitelský“, neboť ochrana spotřebitelů se neomezuje jen na aplikaci zákona o spotřebitelském úvěru. S touto ochranou počítá i § 262 odst. 4 obch. zák. a § 51a a násl., zejména § 52, § 55 a § 56 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění ke dni uzavření smlouvy (dále též jen „obč. zák.“), jak správně uvedl soud prvního stupně.
17. Zde odvolací soud zdůrazňuje, že žalovaný při uzavření smlouvy zjevně nesplňoval žádnou z definic podnikatele podle § 2 odst. 2 a 3 obch. zák., narozdíl od žalobkyně (viz též § 52 obč. zák.). I ve smlouvě byl žalovaný označen jen datem narození a bydlištěm, tedy jako spotřebitel. Samotný údaj, že smlouva měla být uzavřena za účelem „investiční koupě“ nebo jiný účelově použitý údaj z dlužníka podnikatele nečiní, zejména pokud objektivně tehdy podnikatelem nebyl, těžko tedy mohl takto „podnikat“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 1428/2018 a další). Podnikatelem se fyzická osoba nestává podle ustálené soudní praxe ani členstvím v obchodní společnosti nebo v jejím statutárním orgánu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1285/2013, nebo sp. zn. 33 Cdo 7/2014). Dílčí právní závěr je tedy takový, že žalovaný smlouvu uzavíral jako spotřebitel a nikoli jako podnikatel, proto se na něj skutečně vztahuje tehdejší právní úprava ochrany spotřebitele podle § 55 a 56 obč. zák.
18. Spotřebitelský charakter smlouvy podle ustálené soudní praxe neimplikuje posouzení otázky promlčení zcela podle občanského zákoníku, neboť nemusí být jako celek pro spotřebitele výhodnější, postupuje se naopak podle komplexní úpravy obchodního zákoníku (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 3337/2010, publikované i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 135/2012 a další). Naproti tomu prohlášení dlužníka o prodloužení promlčecí doby na 10 let podle § 401 obch. zák. představuje ujednání, které v rozporu s požadavkem dobré víry může znamenat a znamená k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran a jako takové je absolutně neplatné (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1845/11 a dále Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 3943/2019 a zejména sp. zn. 21 Cdo 408/2024). Nelze přehlédnout, že prodloužení promlčecí doby bylo žalobkyní do smlouvy vtčeno v maximální možné délce a týká se jen dlužníka, nikoli věřitele, takže i v okolnostech této konkrétní věci odvolací soud dostatečnou vyváženost práv a povinností stran nespátřuje, stejně jak to uvedl i soud prvního stupně. Délka a výše úvěru s tím nesouvisí. Další dílčí závěr je tedy takový, že na promlčení se v daném případě skutečně aplikuje toliko obecná promlčení doba 4 let podle § 397 obch. zák. a nikoli 10 let podle § 401 obch. zák., a to od doby, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé (viz § 391 a 392 obch. zák.), jak uvedl soud prvního stupně.
19. V soudní praxi není sporu o tom, že úroky z prodlení (i úroky) jsou relativně samostatným nárokem a mohou se promlčovat samostatně, nezávisle na jistině, včetně případného stavění či přetržení promlčecí doby. Dále mají povahu opětujících se dávek, které lze věřiteli přiznat soudním rozhodnutím, i když se stanou splatnými teprve v budoucnu (srov. např. stanovisko občanskoprávního kolegia a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 202/2005, uveřejněné pod číslem R 39/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Nejde dále o nárok, který vzniká postupně po jednotlivých dnech, ale o jeden nárok (celek), jehož výše jen v průběhu doby prodlení přirůstá. Vznik nároku na úrok z prodlení se odvíjí od splatnosti jistiny dluhu nebo její části a takto, jako celek, se i promlčuje (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 4291/2009, publikované i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 96/2010, ale i sp. zn. 31 Cdo 2160/2012, publikované i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 70/2013 a dále např. sp. zn. 21 Cdo 681 a 682/2006 nebo z novějších pak např. sp. zn. 21 Cdo 4616/2018, nebo 23 Cdo 3352/2023). Ani v tom se tedy soud prvního stupně nemýlil.

20. V případě ztráty výhody splátek pro dosud nesplatný zbytek dluhu se rozlišuje postup podle § 565 obč. zák., tedy ztráta výhody splátek (zesplatnění) úkonem věřitele (dovoláním se práva) za splnění zákonných podmínek, a postup odlišný, smluvní, včetně automatického zesplatnění v případě prodlení s jednou (jakoukoli) splátkou nebo po splnění jiné sjednané podmínky (více splátek, delší doba prodlení atd.), ale již bez dalšího (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1190/2009, 32 Cdo 469/2016, nebo sp. zn. 25 Cdo 5331/2007, popř. 20 Cdo 5266/2015 a další). Pozdější úkon věřitele („další zesplatnění“) na nastalé ztrátě výhody splátek již nic nemění, je nadbytečný a nelze jím zvrátit již nastalé právní důsledky. Možnost ztráty výhody splátek je dispozitivní a je na stranách smlouvy, zda a jak byla ujednána.
21. Na rozdíl od soudu prvního stupně odvolací soud v tomto dílčím kroku uzavřel, že spolu s první dlužnou splátkou splatnou ke dni 31.5.2014 se stal automaticky splatným i celý zbytek dluhu podle shora popsaneho smluvního ujednání a § 392 odst. 2 obch. zák. Od následujícího dne tak bylo možné uplatnit u soudu nejen nezaplacenou splátku, ale i jistinu úvěru a také úroky z prodlení. Pozdější splatnost původně sjednaných splátek tím byla nahrazena, dlužník tuto výhodu bez dalšího ztratil a ocitl se v prodlení. Žádný význam pak již nemůže mít pozdější zesplatnění v roce 2022. Už vůbec žádný význam pak nemůže mít uplatnění takto běžícího (přirůstajícího či kapitalizovaného) úroku z prodlení jen za nějaké kratší (pozdější) období, ať již v roce 2015 nebo později (pokud dluh na jistinu úvěru trvá). Není tedy podstatné ani to, kdy končí období, za které je úrok z prodlení kapitalizován.
22. Odvolací soud proto shrnuje, že veškeré nároky žalobkyně uplatněné v tomto řízení promlčely již dnem 1.6.2018. Námitka promlčení je tedy věcně opodstatněná, jak uzavřel soud prvního stupně.
23. Proto odvolací soud podle § 219 o.s.ř. potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako ve výroku I. věcně správný. Zcela správný je i nákladový výrok II., na jehož přesné odůvodnění odvolací soud jen odkazuje.
24. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. podle stejných výpočetních postupů, jako před soudem prvního stupně, postupoval však s ohledem na okamžik provedení jednotlivých úkonů již zcela podle advokátního tarifu ve znění od 1.1.2025. Odměna náleží za 2 úkony právní služby po 4 540 Kč (za vyjádření k odvolání a účast u jednání), k tomu režijní paušál 2x 450 Kč. To vše bez DPH, neboť zástupce žalovaného není plátcem. Jiné náklady nebyly k náhradě požadovány a ani nevyplývají z obsahu spisu. Celkové náklady odvolacího řízení tak činí 9 980 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalobkyně povinna zaplatit do tří dnů k rukám advokáta (srov. § 149 odst. 1 o.s.ř. a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Žádný důvod k odepření náhrady nákladů odvolacího řízení podle § 150 o.s.ř. odvolací soud neshledal. S ohledem na účast insolvenčního správce nejde o jeho osobní odpovědnost, ale o insolvenční pohledávku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ.

Praha 27. listopadu 2025

Mgr. Roman Fremr v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová